

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 857/2567

นาย ว.โจทก์ บริษัท ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 587, ป.พ.พ. มาตรา 605, ป.วิ.พ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาจ้างเหมาก่อสร้างบ้านระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองเป็นสัญญาจ้างทำของตาม ป.พ.พ. มาตรา 587 จำเลยทั้งสองในฐานะผู้ว่าจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ตราบใดที่การที่จ้างยังทำไม่แล้วเสร็จ เพียงแต่จำเลยทั้งสองจะต้องเสียค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ผู้รับจ้างเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 605 เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยทั้งสองสั่งให้โจทก์ยุติการก่อสร้างระหว่างที่โจทก์ทำงานงวดที่ 7 ยังไม่แล้วเสร็จ และชำระค่าจ้างในงวดนั้นให้แก่โจทก์เต็มจำนวน ย่อมเท่ากับจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ว่าจ้างได้ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างแก่โจทก์ตามบทบัญญัติข้างต้น ดังนั้น จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบเสียค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ผู้รับจ้างเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ การที่โจทก์กับจำเลยทั้งสองเจรจาตกลงกันภายหลังเลิกสัญญาเกี่ยวกับค่าจ้างที่เหลือ และจำเลยทั้งสองตกลงชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวน 250,000 บาท โดยผ่อนชำระ 5 งวด งวดละ 50,000 บาท เป็นการตกลงกำหนดจำนวนค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่โจทก์จะพึงได้รับภายหลังเลิกสัญญา มิใช่เรื่องเบี้ยปรับที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างเดิม เมื่อข้อตกลงดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ย่อมมีผลบังคับได้ จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบชำระเงินให้แก่โจทก์ตามข้อตกลงเต็มจำนวน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระเงิน 250,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ให้จำเลยทั้งสองชำระค่าเสียหายเป็นเงิน 30,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 9 พฤศจิกายน 2563) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์เฉพาะในส่วนที่โจทก์ชนะคดี ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีเป็นพับ กำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 9 พฤศจิกายน 2563) ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยผิมนัดให้ปรับขึ้นลงตามพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันตามคำฟ้อง คำให้การ และในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยทั้งสองทำสัญญาว่าจ้างโจทก์ก่อสร้างอาคารบ้านพักอาศัย คสล. 1 ชั้น พื้นที่ 350 ตารางเมตร บนที่ดินโฉนดเลขที่ 120850 ในราคา 1,150,000 บาท ตกลงชำระค่าจ้างตามงวดงาน 11 งวด หลังจากทำสัญญาโจทก์ดำเนินการก่อสร้างงานงวดที่ 1 ถึงที่ 6 และ

ได้รับชำระค่าจ้างครบถ้วนรวมเป็นเงิน 550,000 บาท ต่อมาระหว่างโจทก์ทำการก่อสร้างงานงวดที่ 7 ยังไม่แล้วเสร็จ จำเลยทั้งสองสั่งให้โจทก์ยุติการก่อสร้างและจ่ายค่าจ้างงานงวดที่ 7 ให้แก่โจทก์เต็มจำนวน 100,000 บาท หลังจากนั้นมีการเจรจากันระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองเกี่ยวกับค่าจ้างส่วนที่เหลือตามสัญญา จำเลยทั้งสองตกลงชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวน 250,000 บาท โดยผ่อนชำระ 5 งวด งวดละ 50,000 บาท กำหนดชำระทุก 15 วัน จำเลยทั้งสองชำระเงินงวดแรกให้โจทก์จำนวน 50,000 บาท แล้วไม่ชำระงวดที่เหลือ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 หรือไม่ เห็นว่า สัญญาจ้างเหมาก่อสร้างบ้านระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองเป็นสัญญาจ้างทำของตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 587 จำเลยทั้งสองในฐานะผู้ว่าจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ตราบใดที่การที่จ้างยังไม่แล้วเสร็จ เพียงแต่จำเลยทั้งสองจะต้องเสียค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ผู้รับจ้างเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 605 เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยทั้งสองสั่งให้โจทก์ยุติการก่อสร้างระหว่างที่โจทก์ทำงานงวดที่ 7 ยังไม่แล้วเสร็จ และชำระค่าจ้างในงวดนั้นให้แก่โจทก์เต็มจำนวน ย่อมเท่ากับจำเลยทั้งสองในฐานะผู้ว่าจ้างได้ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างแก่โจทก์ตามบทบัญญัติข้างต้น ดังนั้น จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบเสียค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ผู้รับจ้างเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ การที่โจทก์กับจำเลยทั้งสองเจรจากันภายหลังเลิกสัญญาเกี่ยวกับค่าจ้างที่เหลือ และจำเลยทั้งสองตกลงชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวน 250,000 บาท โดยผ่อนชำระ 5 งวด งวดละ 50,000 บาท เป็นการตกลงกำหนดจำนวนค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่โจทก์จะพึงได้รับภายหลังเลิกสัญญา มิใช่เรื่องเบี้ยปรับที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างเดิม เมื่อข้อตกลงดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ย่อมมีผลบังคับได้ จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามข้อตกลงเต็มจำนวน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า สัญญาจ้างเหมาก่อสร้างมีจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อเพียงคนเดียว ไม่ได้ลงลายมือชื่อกรรมการผู้จัดการและประทับตราสำคัญของบริษัท และจำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 ในการเจรจาทำข้อตกลงกับโจทก์ จึงไม่มีผลผูกพันจำเลยที่ 1 นั้น จำเลยที่ 1 มิได้ยกข้อต่อสู้เรื่องนี้เป็นประเด็นไว้ในคำให้การ ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 252 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

โสภณ พรหมสุวรรณ · สมเจริญ พุทธิประเสริฐ · ประสิทธิ์ ตันติเสรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/857/2567>